

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobkyně: **Y. H.**, narozené X
státní příslušnost: Ukrajina
bytem X

zastoupené JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2020, čj.: OAM-401/ZA-ZA11-D02-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, podle kterého je žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a proto bylo řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona. Současně bylo stanoveno, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně podle čl. 3

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země, nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (*Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31-59*; dále jen „nařízení EU“), je **Polská republika**.

2. Návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě podaného společně s žalobou soud nevyhověl usnesením ze dne 22. 1. 2021, čj. 1 Az 1/2021-26.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně předně namítla, že v její vlasti probíhá válka, není tam práce a nelze tam žít, lidé chodí ozbrojeni a neví se, co je možné očekávat, jestli člověka přepadnou nebo mu vybuchne dům vhozeným granátem. Žalobkyně se v případě svého návratu do vlasti reálně cítí být ohrožena na životě. Vnitřní ozbrojený konflikt ve vlasti žalobkyně v poslední době navíc nabral na intenzitě v důsledku přímé vojenské konfrontace s Ruskou federací v Azovském moři. Žalobkyně proto akcentuje aktuální vývoj tohoto ozbrojeného konfliktu. Žalobkyně dále tvrdí, že vyšly najevo nové skutečnosti, které nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání v řízení o její předchozí žádosti. Domnívá se, že jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. zejména doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Žalobkyně přitom považuje tvrzení žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení za účelové a bagatelizující vzhledem k její ekonomické situaci a faktické situaci ve vlasti. Její vlast nelze dle názoru žalobkyně považovat za bezpečnou zemi. Pokud by žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, musel by rozhodnout o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) či doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný se tak dle názoru žalobkyně dopustil pochybení podle § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
4. Dále žalobkyně namítla, že s ohledem na okolnosti jejího případu není státem příslušným k posouzení její žádosti Polská republika, ale ČR, kde žádost podala a kde se fakticky sama nachází. V této souvislosti považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a upozornila na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde je konstatováno, že je nutno aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení EU. Dle žalobkyně však nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně dovodit, že žalobkyni nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí.
5. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Žalovaný se s námitkami žalobkyně neztotožnil. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že na základě informací ze Schengenského systému a údajů poskytnutých žalobkyní bylo zjištěno, že je držitelkou dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou, jehož platnost skončila před méně než půl rokem, proto bylo v případě žalobkyně nutné aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 nařízení EU. Dále žalovaný upozornil, že komunikoval též s polskou stranou ohledně možnosti přijetí žalobkyně zpět k vyřízení její žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž Polská republika svou příslušnost k žádosti uznala. V případě uvedené země přitom nebyly zjištěny závažné nedostatky azylového řízení, či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a v podrobnostech opět žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že

nestačí ze strany žalobkyně obecně odkázat, že v Polsku hrozí nedostatečné a nezákonné posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, když ani žádné relevantní důkazy k tomu nedokládá. Otázkou samotného meritorního posouzení její žádosti se pak bude zabývat příslušný stát, tj. Polská republika.

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud přitom rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nutnosti projednání věci na ústním jednání, neboť žádný z účastníků řízení takové projednání věci k výzvě soudu nepožadoval.
9. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
11. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona *[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
12. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. V daném případě žalobkyně brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o její žádosti rozhodnuto jako o nepřipustné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení. Tento závěr učinil i Nejvyšší správní soud (NSS) např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, v němž se zabýval otázkou přezkumu rozhodnutí v situaci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) tehdy platného znění tohoto ustanovení zákona o azylu, a řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že *„[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“* Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc, přestože se skutkové okolnosti týkaly jiného důvodu, pro který byla žádost o mezinárodní ochranu shledána nepřipustnou, neboť v obou případech došlo k zastavení řízení o žádosti.
14. Součástí posouzení, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně, je však za dané situace též závěr o splnění podmínek pro stanovení příslušnosti jiného

členského státu EU k vyřízení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Tyto podmínky jsou pak upraveny ve výše odkazovaném nařízení EU.

15. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení EU [č]lenské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

16. Podle čl. 7 téhož nařízení

(1) Kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole.

(2) Členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.

(3) S ohledem na uplatňování kritérií uvedených v člancích 8 a 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen předtím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle článku 22 nebo o jejím přijetí zpět podle článku 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé.

17. Podle čl. 12 odst. 2 až 4 nařízení EU (2) [p]okud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

(3) Pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí:

a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;

b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;

c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

(4) Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

18. Podle čl. 17 citovaného nařízení EU [o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
19. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro věc podstatné skutkové okolnosti ve věci žalobkyně. Žalobkyně dne 14. 7. 2020 podala v přijímacím a pobytovém středisku Zastávka žádost o mezinárodní ochranu v ČR. Podle žalobkyní poskytnutých údajů dne 27. 7. 2020 přicestovala do ČR v březnu 2020 přes Polskou republiku, kam vstoupila dne 2. 7. 2019. Do ČR přijela prodloužit synovi přerušení studia, neboť syn nemohl do ČR sám přijet. Uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že v její vlasti je válka, není možné tam žít ani pracovat.
20. Žalobkyně v pohovoru k žádosti dne 27. 7. 2020 uvedla, že do ČR přijela prodloužit synovi přerušení studia, aby ho nevyhodili ze školy; syn nemohl do ČR sám přijet, neboť čekal na vyřízení své žádosti o vízum. Odjela ze své vlasti pracovat do Polské republiky a měla vyřízeno polské vízum, neboť neměla na výběr, v městě jejího bydliště na Ukrajině se nedá žít, je tam velice špatná situace a střílí se tam; žalobkyně se bojí o svůj život. Žalobkyně uvedla, že v ČR ani státech EU nemá žádné příbuzné. Žalobkyně nerozuměla otázce, zda má nějaký důvod, pro který by nemohla odcestovat do Polské republiky. Následně uvedla, že by respektovala rozhodnutí o jejím přemístění do Polské republiky.
21. Z cestovního dokladu žalobkyně bylo zjištěno, že jí bylo Polskou republikou uděleno dlouhodobé vízum s platností od 24. 4. 2019 do 22. 4. 2020, a v cestovním dokladu se nachází otisky vstupního razítka do Polska na hraničním přechodu Korczowa ze dne 7. 5., 21. 6. a 2. 7. 2019.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě uvedených skutečností uvedl, že v daném případě je nutno na věc žalobkyně aplikovat kritérium stanovené v čl. 12 nařízení EU, z něhož vyplývá, že k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je příslušná Polská republika, neboť žalobkyni vydala dlouhodobé vízum s platností do 22. 4. 2020. Žalovaný uvedl, že dne 14. 8. 2020 Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalovaný v této souvislosti dále zkoumal, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Polské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů, které by dosahovaly možné riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. K tomu si žalovaný opatřil Informaci OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10. 8. 2020. Na základě blíže zrekapitulovaných zjištění z uvedené informace, které žalobkyně v průběhu správního ani soudního řízení žádným způsobem nezpochybnila, a dále na základě zjištění, že na úrovni EU či Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyni v Polsku nehrozí nelidské nebo ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci její žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný dodal, že žalobkyně sama v Polské republice i pobývala a žádné výhrady vůči této zemi ve správním řízení neuvedla.

23. K tomu soud uvádí následující. Mezi stranami není sporné, že Polská republika vydala žalobkyni dlouhodobé vízum s platností do 22. 4. 2020 (na 365 dnů) a necelé tři měsíce poté žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v ČR.
24. Z citovaného čl. 7 nařízení EU jednoznačně vyplývá, že při určování příslušnosti členského státu k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu se postupuje podle kritérií uvedených v kapitole III, tj. počínaje čl. 7 a konče čl. 15, a to v pořadí, v jakém jsou uvedeny v této kapitole. Jelikož byly jednoznačně splněny podmínky uvedené v čl. 12, tj. žalobkyni bylo uděleno polské vízum, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, a v důsledku toho je k rozhodnutí o žádosti příslušný stát, který ji (již neplatně) vízum udělil, byly splněny též podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) ve spojení s důvodem podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Soud dále konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný aplikoval na věc žalobkyně pravidlo podle čl. 12 nařízení EU, je však též pravda, že výslovně v odůvodnění necitoval též odst. 4 tohoto článku, který umožňuje aplikaci čl. 12 i v přesně vymezených případech po zániku platnosti povolení k pobytu/víza. Dle názoru soudu tak sice jde o pochybení na straně žalovaného, toto pochybení však ve skutečnosti nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť ve věci je podstatné, že žalovaný aplikoval správné pravidlo pro určení příslušnosti členského státu k vyřízení žádosti žalobkyně. Lpění na pouhém formálním doplnění citace tohoto ustanovení do odůvodnění nového rozhodnutí žalovaného, pokud by soud napadené rozhodnutí zrušil, proto považuje soud za přehnaný formalismus, navíc v situaci, kdy žalobkyně tuto vadu ani nenamítla a své výhrady – pokud jde o určení příslušnosti členského státu – směřovala výhradně na nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, zda jí nebude ve vztahu k vedení řízení o žádosti a k podmínkám jejího přijetí v Polsku hrozit nelidské či ponižující zacházení.
25. V souvislosti s takto uplatněnou žalobní námitkou pak soud dodává, že ani v této souvislosti neshledal napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným ve smyslu ustálené judikatury NSS k této otázce (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84). Jak již soud uvedl ve shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí v bodě 22. výše, žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil též informaci OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém, ze dne 10. 8. 2020. Žalovaný poté na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí podrobně zrekapituloval podmínky, za kterých je v Polské republice vedeno azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Pokud z této informace žalovaný nezjistil existenci systematických nedostatků, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, a žalobkyně takto zjištěné informace ani žádným způsobem nezpochybnila, ani nepožadovala jejich doplnění, jeví se tato její zcela obecná žalobní námitka navíc zcela účelová.
26. Žalobkyně v žalobě stručně tvrdila pouze to, že ČR je příslušná k vyřízení její žádosti proto, že zde žalobkyně podala žádost a současně se zde nachází. V určitých souvislostech by mohlo být tvrzení o příslušnosti ČR relevantní z hlediska aplikace čl. 17 téhož nařízení. Tento článek upravuje diskreční pravomoc členských států odchýlit se od pravidel stanovených v čl. 3 odst. 1 pro určení příslušnosti k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. Již samotný název tohoto článku „Diskreční ustanovení“ pak naznačuje, že jde o zcela nenárokový postup žalovaného vůči žalobkyni. Jinak řečeno, aplikace čl. 17 nařízení EU podléhá správnímu uvážení. V takovém případě soud nemůže nahradit vlastní úvahu správního orgánu, ale pouze zkoumá, zda tato úvaha nepřekročila zákonem stanovené

meze nebo zda je správní orgán nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).

27. Obecně k odůvodnění použití či nepoužití tohoto oprávnění členským státem se vyjádřil i NSS, kdy konstatoval, že správní orgány nemají povinnost uvádět důvody, proč diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení EU nevyužily (viz rozsudek ze dne 26. 5. 2016, čj. 2 Azs 113/2016-26). V případech zvláštního zřetele hodných však tato povinnost existuje (viz rozsudky NSS ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, bod 34: „[u]žití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevýjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů“; srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, čj. 6 Azs 16/2017-61, a to ve vztahu k přesvědčivým argumentům namítajícím zásah do rodinného života).
28. Převáděno na skutkové okolnosti nyní řešené věci z uvedeného vyplývá, že v daném případě nebyl žalovaný povinen se zabývat využitím čl. 17 nařízení EU, neboť v řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by naznačovaly, že takové úvahy je potřeba učinit. Přesto se žalovaný k tomuto postupu přezkoumatelným, byť stručným, způsobem vyjádřil na str. 5 v prvním odstavci svého rozhodnutí. Uvedl, že podstatou tohoto článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Ve vztahu k žalobkyni vak nebyly zjištěny žádné rodinné vazby na území ČR. Žalovaný uzavřel, že nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení EU. Ze správního spisu pak vyplynulo, že Polská republika svou příslušnost k vyřízení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu akceptovala dopisem ze dne 13. 8. 2020 (viz č. l. 30 správního spisu).
29. S takto odůvodněnými závěry o nevyužití možnosti atrakce žádosti podle čl. 17 nařízení EU se zcela ztotožňuje i soud a plně na ně odkazuje. Soud zároveň neshledal, že by se žalovaný při těchto úvahách dopustil překročení či zneužití mezí stanovených v nařízení EU pro tento postup. Žalovaný totiž jasně uvedl důvody, které v případě postupu podle čl. 17 nařízení EU zvažoval, avšak vyhodnotil tak, že převážily důvody, pro které setrval na standardním postupu pro určení kritérií příslušnosti členského státu.
30. Soud s ohledem na dosud uvedené konstatuje, že samotná vůle žalobkyně, aby její žádost projednala ČR, jako taková nepostačuje pro uplatnění příslušných shora citovaných kritérií pro stanovení ČR jako příslušné země k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a žalovaný neshledal ani důvody pro odchýlení se od těchto kritérií v rámci své diskreční pravomoci podle čl. 17 nařízení EU. Naopak, postup, kterého se žalobkyně bez jakýchkoliv konkrétnějších důvodů domáhá (tj. posouzení její žádosti v ČR, nikoli v Polské republice) by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl uvedeného nařízení EU, které směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping* (tj. účelová volba příslušnosti). Lze dodat, že žalobkyně nebyla rozhodnutím žalovaného připravena o právo na meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, bylo pouze konstatováno, že žalovaný k takovému posouzení nebyl příslušný (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 2 Azs 127/2017-25, bod 34, srov. též bod [17] a [19] rozsudku NSS ze dne 3. 8. 2017, čj. 10 Azs 143/2017-52).

31. I tato námitka je tak nedůvodná.
32. V daném případě soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy a nařízením EU, a závěr o tom, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a proto bylo nutno řízení o ní zastavit podle § 25 písm. i) téhož zákona, dále o tom, že k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je příslušná Polská republika, včetně závěrů týkajících se možnosti aplikace čl. 17 téhož nařízení EU, je jednoznačně a zcela přezkoumatelným způsobem odůvodněn, a soud nemá v tomto ohledu cokoliv žalovanému vytknout. Proto jsou uplatněné žalobní námitky, včetně námitek nepřezkoumatelnosti, nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. července 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně